

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek

Csak nemrég volt, hogy egy megszentelt családi körben vidáman élt e gyermek, csak nemrég mosolygós arcával, tiszta ártatlan tekintetével életnapként ragyogta be a házat, és ma a boldog családi tűzhelyen szomorú gyázmécse hinti szét sugarát, mert ebben a házban egy gyermek rövid életnapja nyugovóra szállott, a családi szentélyben rózsás gyermekarc helyett koporsó, kis fehér koporsó fogad, melyre a szülők szeretetének koronájából egy drágakő hullott le áldozatul. Itt nyugszik hát csendes ravatalán az aki egy immár népesnek számító család számára olyan kedves, olyan értékes volt. Pihenni tér az, aki még el nem fáradhatott, befejezni rövid földi pályafutását az, aki még meg sem tette az első lépéseket. Elrabolta őt a halál hírnöke, elvitte tőlünk a kedvest, a várva vártat, elvitte kérlelhetetlenül. Ó fagyos halál, te könyörtelen zsarnok, mely előtt nincs fájdalom, mert nem hatnak meg a könnyek, miért kívánsz olyan áldozatot, mely alatt a szülői, nagyszülői szív csaknem megszakad? Miért sajtolod ki annyi sok szemből a gyásznak keserű könnyeit? Miért nem hagytad őt meg közöttünk, hogy sokáig vidámítsa azt a családot, melyhez ártatlan gyermek-lelke tartozott? De nem, te csak szomorú kötelességedet teljesítetted, mert eljöttél, hogy ennek a családi virágoskertnek hófehér tiszta lilomát gyökerestől kiemeld, és átültesd a teremtő Istennek soha el nem hervadó virágoskertjébe.

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek! Mélységes megdöbbenés és szinte az Istent is számonkérő fájdalom vesz erőt rajtunk, amikor egy sok aggodalmat, álmatlan éjszakát átélt család gyermekének kis koporsója mellett állunk. Szeretnék a megpróbáltatottakhoz vigasztaló szóval fordulni, de tudom, de érzem, hogy az emberi szó kevés vigaszt nyújthat azoknak, akiknek a szívükből szakad ki egy darab. Tudom, hogy milyen űr tátong most e kis koporsó után. Tudom, hogy mennyire eltölti most a szülői, nagyszülői, rokon szíveket a bánat, a keserűég, mert egészen megsebezte, és nehezen gyógyuló sebet ejtett rajta ennek a kis ártatlannak emléke, aki most elmegy közülük, akinek csak bezárult szeme, elnémult ajka, halvány fehér arca nyugszik itt csendesen előttünk. Tudom, hogy szeretnénk, - ha lehetne – még az Istent is megkérdezni, miért tetted ezt, Uram, ó igen, miért tetted. De az ég kérdéseinkre nem válaszol, néma marad, mert csak egy felelete lehet reá: az én utaim nem a ti utaitok, az én gondolatom nem a ti gondolataitok.

Csak ott az örökkévalóság hajnalán fogjuk megtudni, hogy miért tagadott meg

tőlünk itt a földön valamit az Isten. De tudom azt is, hogy azokban, akik ezt a kis koporsót sokat vesztett szívvel, nagy-nagy fájdalommal veszik most körül, mégis csak van hit, keresztény hit, mely megtanít minket arra, hogy felnézzünk az égre és könnyfátyolos szemekkel, fájdalomtól marcangoló szívvel lelkükben tátogó mély sebbel kimondhassák az Olajfák hegyén vérrel verejtékező Krisztussal: Atyám, legyen meg a te szent akaratod, kimondani a bibliai türelmes Jóbbal: az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az ő szent neve. Nem tudom, nem értem, hogy miért is akarhattad így. De hát Te intézed az emberi sorsokat, te irányítod az emberi életutakat, legyen meg mindenben és mindig a Te áldott szent akaratod.

Könny hull a szemekből, jól van ez így. Hiszen a könnyeket is az Isten adta nekünk, és megszentelte, mert ő is keserű könnyeket hullatott barátjának, Lázárnak sírjánál. A könny feloldja a szív fájdalmát, ha az nem a keserű reménytelenségnek, hanem a hűséges szeretetnek a könnye, mely mögött ott pihen a halott emlékével együtt az örök életbe vetett hitnek, a viszontlátás reményének megnyugvást adó szívérvány fénye. Azért ti megszomorodott szülők, nagyszülők, tudom az elválás nagyon fáj nektek. Elválni, elszakadni attól, aki a szívünkben szakadt ki és mégis a szívünkhöz forrott: oly fájó, oly igen szomorú. Minekünk maradt a gyász, a fájdalom a kízó seb, övé a boldogság, a senki által meg nem zavarható nyugalom: Oly szépen írja egyik költőnk:

*Ó, fájdalmas, kínos érzet
Ravatalon látni téged,
Annyi remény bimbóját.
Hallani a jó szülőknél,
A feletted kesergőknek
Szívrepesztő jajszavát.*

*Tört virág! Ím harmatodul
Bús szemükből könny kicsordul,
Sír a szem, fáj a kebel,
Mind hiába... a virágot,
Melyet a halál levágott
Könnyharmat sem kelti fel.
De ne sírjunk itt felette,
Ő nem halt meg mindörökre,*

*Bár elzárja is a rög,
Mi itt egy gyermeket veszítettünk,
De lesz égben egy új szentünk
Aki értünk könnyörög.*

Kedves Halott Gyermek! Eljöttünk, hogy korán porba hulló ártatlan testedet elkísérjük abba a csendes temetőbe, ahol ezután aludni fogsz s nem lesznek álmaid, aludni fogsz s nem lesz több reggeled.

Most búcsúzzál tőlünk.

Szülei, testvérei a kórházban levő.

Nagyszülei, keresztszülei.

Nagybácsik és családjuk – nagynénik és családjuk, unokatestvérek, rokonok, szomszédok.

Mi is búcsúunk tőled, s míg áldott hamvaidra hintünk majd virágot, lebegj te őrangyalként fölöttünk. Ámen.

Érszalacs, 1989. február 9.